

mahha. Nad autsid ennast palves sure Jumala holeks, kes kõiges häddas wöib aidata, ja Tobri hakkas wanna uskliku öppetaja Paul Gerhardi laulu pühast riisti-ellust laulma:

Mis waewab sinno süddant,
Mis sal nöuad ka?
Sell', kes on kõige Jõsand,
Kõik holeks anna sa,
Kes pilived, taewa, tuled,
Kõik hästi wallitseb,
Kül iggal aeval tunned,
Et se eest murretseb.

Jõseärranis said nemmad wölmise salmi läbbi rohkeste kinnitud:

Oh wöötta löppetada
Kõik meie hädda teal,
Meid nödraid toetada! —
So helde Jõsa meel
Hoelt kandku meie pärrast,
Et meie peaseme
Sest kurja isma kärrast,
Ja taewa lähhäme.

Kui nemmad veel alles laulsid, kuuldi kopputamist akna vastu. Kõik ehmatasid ärra, sest nad mötlesid: wist on se walli mees seal, kes ehet veel kurjemat tahhab meile tehha ja tulleb

ehk, kohhe issa wang'i wima. Kopputamine ei lõppenud; üks lastest kargas ülles ja teggi akna lahti, agga wata: Raakhangs olli seal, ja hüppas röömsaaste tupp. „Mis tal siis seal nofkas on?” hüüdisid lapsed, „se hülgab ni ken-nast.” Agga karen, otsekohhe Tobri pole lennates, panni hülgawa ašja nofkast temma käe peale, kraaksus siis röömsaaste ja pühkid onima nokka Tobri pölivede peal puhtaks. Agga Tobri panni sedda wägga immekö, kui ta näggi, et se ašsi ta peus üks kuld förmus täis fallid ja suri kiwiva olli, mis nenda hülgasid, et silmäd nende peale wadates tahsid kustuda. Kõik tungisid issa liggi, förmust immeestellema. Ükski nende hulgast ei wöimud arivata, paljo ta wäärt olleks. Agga Tobri isse mööditis sest ni paljo, et ta täis römo onima naese kaela ümber kinni hakkas, ja hüidis: „Maria, siit tulleb abbi, Jummal olgu iggaüste tämmatud!” Ta arivas förmukse sadja rubla wäärt ollema, ka emma rõmuistas temmaga, ja lapsed seissid nende ümber, ja õis-kassid rõmo pärrast. Kõik paitasid ja sillitasid wanna trui faarna. Emma piddi temmale kõige parremat, mis tal veel olli, ette tema; ja se ei olnud muud, kui leiba ja nattuke lihha kanniatat. Agga Hans, kes wägga lahjakö läinud ja